

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi H. i J. małż. G.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego

w G. z dnia 1 października 2008 r., sygn. akt [...],

wydanego w sprawie z powództwa H. i Je. małż. G.

przeciwko S.G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 maja 2009 r.,

- 1. odrzuca skargę,**
- 2. zasądza od H. i J. małż. G. na rzecz S.G. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów wywołanych wniesieniem skargi.**

Uzasadnienie

H. i J. małż. G. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 1 października 2008 r., oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Rejonowego w R., którym sąd ten oddalił powództwo o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z budynku, skierowane przez nich przeciwko S.G.

Skarżący oznaczyli orzeczenie, od którego skarga została wniesiona, ze wskazaniem, że zaskarżają je w całości, przytoczyli podstawy skargi oraz ich uzasadnienie podnosząc, że w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem doszło do obrazy przepisów art. 379 pkt 5 k.p.c. przez nie uwzględnienie wniosku pełnomocnika o odroczenie rozprawy w dniu 1 października 2008 r. z powodu zaplanowanego wcześniej urlopu i art. 66 ust. 2 Konstytucji, przyznającego każdemu pracownikowi prawo do wypoczynku w granicach wynikających z ustaw, przedstawili uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia, wskazali, że wzruszenie tego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz sformułowali wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Uszło jednak uwagi skarżących, że – zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. – skarga powinna zawierać jeszcze wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest sformalizowanym środkiem prawnym. Jak już niejednokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy, w art. 424⁵ § 1 k.p.c. określone zostały wymagania, które ze względu na ich kreatywny charakter nazywane są wymaganiami konstrukcyjnymi (istotnymi). Braki w zakresie tych wymagań nie podlegają uzupełnieniu, a dotknięta nimi skarga podlega odrzuceniu *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Wymagania określone w art. 424⁵ § 1 pkt 1 – 6 k.p.c. mają charakter samoistny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny. Przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie (art. 424 § 1 pkt 2 k.p.c.) jest odrębnym wymaganiem od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Pierwsze polega

na ogólnym określeniu wytykanych naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania oraz wskazaniu przepisów, które zostały naruszone. Spełnienie drugiego z wymienionych wymagań polega natomiast na wskazaniu konkretnego przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Samo odwołanie się przez skarżącego do podstaw skargi lub ich uzasadnienia, nie stanowi spełnienia wymagania, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, nie publ. I z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Ze względu na to, skarżący nie spełnili wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 oraz art. 98 i 99 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz w związku z § 6, § 12 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) orzekł, jak w sentencji.